

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Сливен, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, II СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: П. Хр. Манова

при участието на секретаря Василка Д. Къчева
като разгледа докладваното от П. Хр. Манова Гражданско дело №
20232230102594 по описа за 2023 година

Предмет на производството е предявен иск с пр. осн. чл.229, ал.1, т.9, вр.чл.212, ал.5, т.2 ЗМВР 1997 г./отм./, чл. 212, ал.1, т.3, вр.чл.211, ал.5, т.2, вр.чл.212, ал.4 ЗМВР /отм. на 01.05.2006г./ с цена на иска 7227 лв., обезщетение за неизползван допълнителен отпуск за 73 дни, присъдени със съдебно решение по в.гр.д. 509/2019 г.

В исковата молба се твърди, че до 03.11.2022 г., когато ищцата е напуснала, същата е работила като държавен служител от надзорно-охранителния състав на ответната ГД „ИН” при Министерство на правосъдието като надзирател, с местоизпълнение на служебните задължения - територията на Затвора гр. Сливен.

С определение № 388/10.05.2022 г. на ВКС, по гр. дело № 1277/2020 г. на ВКС, не било допуснато до касационно обжалване Решение от 10.12.2019 г. по В.гр.д. № 509/2019 г. по описа на ОС Сливен, с което последното въззивно съдебно решение било влязло в сила. Със същото, по отношение на ответника било признато за установено със СПН, че ищцата има право на общо 73 дни допълнителен отпуск за положен извънреден труд над 50 часа за всяко тримесечие за периода 01.01.2003 г. - 30.06.2014 г., както следва: За 2005 г. - 6 дни; За 2006 г. - 12 дни; За 2007 г. - 12 дни; За 2008 г. - 10 дни; За 2009 г. - 6 дни; За 2010 г. - 12 дни; За 2011 г. – 12 дни; За 2013 г. - 3 дни.

След влизане в сила на съдебното решение, ищцата не била използвала така установения с цитираното съдебно решение платен отпуск, поради което с прекратяването на нейното служебно правоотношение при ответника, правото на отпуск се е трансформирало в право на обезщетение поради неизползването му.

Относно размера на претендираното обезщетение, в двата ЗМВР, по силата на които

отпуските са възникнали от 1997 г. и от 2006 г., и двата отменени, не се съдържали изрични правни норми за начина, по който следвало да се изчисли обезщетението заради неизползването му, предвид което при определянето му следвало да намерят приложение общите правила по чл.224, ал.2, във вр. с чл.177 от КТ.

В ЗМВР от 2014 г., който бил действащия специален закон към датата на прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, се съдържали изрични специални правила относно начина, по който се определяло обезщетението за неизползван допълнителен платен годишен отпуск за положен извънреден труд, но положен по новия ЗМВР. Обезщетенията по този закон /чл. 239/, се изплащали на базата на месечното възнаграждение, определено към датата на прекратяване на служебното правоотношение, на отстраняване от длъжност или на установяване на събитието по чл. 238, което включвало основното месечно възнаграждение; допълнителни възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия, за изпълнение на специфични служебни дейности, за научна степен. За база за изчисляването му, следвало да се използва среднодневното брутно трудово възнаграждение, включващо възнагражденията по чл.239, ал.1 от ЗМВР, за месеца предхождащ този, през който е било прекратено трудовото правоотношение на ищеца и са били отработени най-малко 10 работни дни, а среднодневното брутно трудово възнаграждение се определяло като брутното месечно възнаграждение за месеца, използващ се за база за изчислението, се раздели на броя работни дни за месеца и в него се включват основното и допълнителните трудови възнаграждения, които имат постоянен характер, като тези за допълнителни възнаграждения за продължителна служба, за специфични служебни дейности, за специфични условия на труд, за научна степен, т.е. без това за извънреден труд, което зависи от полагането или не на извънреден труд през предходен отчетен период и няма постоянен характер.

Предвид изложеното ищцата претендира, че размера на обезщетението за неизползван допълнителен платен годишен отпуск от неизползваните 73 дни допълнителен отпуск, присъдени с решението по В.гр.д № 509/2019 г. на ОС Сливен, възлиза на 7 227 лева, съобразно среднодневното брутно възнаграждение за един работен ден от последния изработен от ищцата месец.

Предвид изложеното се моли съда осъди Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” гр.София, да заплати на ищцата сумата от 7 227 лв. /седем хиляди и двеста и двадесет и седем лева/, представляваща обезщетение за неизползвани 73 дни допълнителен отпуск по чл. 229, ал.1, т. 9 /предишна т.8/, във вр. с чл. 212, ал.5, т.2, пр. второ от ЗМВР от 1997 г. /отм./ и по чл.212, ал. 1, т. 3, вр. с чл.211, ал.5, т.2, пр. второ от ЗМВР 2006 г. (отм.), присъдени със съдебно решение от 10.12.2019 г. по В.гр.д.№ 509/2019 г. по описа на ОС Сливен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба, до окончателно изплащане на сумата.

Претендират се разноските по делото.

В предоставения едномесечен срок е постъпил отговор от ответника чрез юриск. П.

С., в който се оспорва иска по основание и размер.

Сочи се, че към датата на прекратяване на служебното правоотношение на служителя на 04.11.2022 г., служителят бил компенсиран с парично обезщетение за полагащия му се, но неизползван платен годишен отпуск, който бил констатиран към датата на напускане на основание чл. 234 ал. 8 от ЗМВР (изм. ДВ бр. 85 от 2020 г. вл. в сила на 01.01.2021 г.), предвид което служителят е обезщетен за 18 (осемнадесет) дни за неизползван платен годишен отпуск, като размерът на обезщетението бил изчислен съобразно раздел III от заповед № Ч.Р-С5-265/27.07.2021 г. на Министъра на правосъдието.

От влизане в сила на решение № 215/10.12.2019 г. по в.гр.д. № 509/2019 г. на СлОС - 10.05.2022 г., до прекратяване на служебното правоотношение, служителят не бил заявил желание да ползва установения с решението на ОС Сливен отпуск, както и не е имал претенции по отношение броя на дните неизползван отпуск, които са компенсирани с парично обезщетение съгласно чл. 234 ал. 8 от ЗМВР влязъл в сила от 01.01.2021 г.

Претендират се разноските по делото, както и юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото.

Прави се възражение срещу размера на претендираното адвокатско възнаграждение, като се моли то да бъде намалено до минималния предвиден в Наредба № 1 от 2004 г. за адвокатските възнаграждения.

В с.з. ищецът чрез процесуалния си представител поддържа предявените искове.

В с.з. ответникът редовно призован, се представлява от процесуален представител, който моли съда да отхвърли изцяло предявените искове.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от **фактическа страна**:

Ищцата е работила като държавен служител от надзорно-охранителния състав на ответната ГД „ИН“ при Министерство на правосъдието като надзирател, с местоизпълнение на служебните задължения - територията на Затвора гр. Сливен до 03.11.2022 г., когато е напуснала.

С определение № 388/10.05.2022 г. на ВКС, по гр. дело № 1277/2020 г. на ВКС, не е допуснато до касационно обжалване Решение от 10.12.2019 г. по в.гр.д. № 509/2019 г. по описа на ОС Сливен, с което последното въззивно съдебно решение е влязло в сила. По отношение на ответника е признато за установено със СПН, че ищцата има право на общо 73 дни допълнителен отпуск за положен извънреден труд над 50 часа за всяко тримесечие за периода 01.01.2003 г. - 30.06.2014 г., както следва: За 2005 г. - 6 дни; За 2006 г. - 12 дни; За 2007 г. - 12 дни; За 2008 г. - 10 дни; За 2009 г. - 6 дни; За 2010 г. - 12 дни; За 2011 г. - 12 дни; За 2013 г. - 3 дни.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която е видно, че по реда на чл. 177 ал.1 от КТ – Дължимото обезщетение за неизползвани 73 дни допълнителен платен отпуск за положен извънреден труд, присъдени с решение от

10.12.2019 г. по ВГРД № 509/2019 г. на ОС – Сливен, е в размер на 7 277 лева /73 дни x 99 лева/.

Вариант 2 /по реда на Заповед № ЧР-05-265/27.07.2021 г. на Министъра на правосъдието/ - Дължимото обезщетение за неизползвани 73 дни допълнителен платен отпуск за положен извънреден труд, присъдени с решение от 10.12.2019 г. по ВГРД № 509/2019 г. на ОС – Сливен, е в размер на 7 342,34 лева /73 дни x 100,58 лева/.

На основание чл. 214 от ГПК съдът е допуснал изменение на предявения иск чрез увеличаването му от сумата 7227,00 лева на сумата 7342,34 лева.

Приети са като доказателство по делото следните документи:

Заверени копия на Определение № 388/10.05.2022 г. на ВКС по гр.д. № 1277/2020 г. на ВКС и Решение от 10.12.2019 г. по ВГРД № 509/2019 г. по описа на ОС – Сливен, заверено копие на фиш от последната работна заплата от м. октомври 2022 г. на ищцата.

Приети са като доказателства удостоверение за неизпълзван размер на платен годишен отпуск при прекратяване на служебно правоотношение, от което е видно, че ищцата е компенсирала с парично обезщетение за неползвани 2 р. дни за 2022 г., 15 р. дни за 2019 г. и 1 р.д. за 2017 г.. Със Заповед на министъра на правосъдието е определен редът за ползване на платени и неплатени годишни отпуски от държавните служители в ГД ИН.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на събраните по делото доказателства, ценени както по отделно, така и в тяхната съвкупност. Представените по делото писмени доказателства, съдът възприе изцяло, като непротиворечиви по между си и допринасящи за изясняване на правно значимите за решаването на спора факти и обстоятелства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните **правни изводи**:

Установи се в производството, че ищцата е работила като държавен служител от надзорно-охранителния състав на ответната ГД „ИН” при Министерство на правосъдието като надзирател, с местоизпълнение на служебните задължения - територията на Затвора гр. Сливен до 03.11.2022 г.

С влязло в сила Решение от 10.12.2019 г. по в.гр.д. № 509/2019 г. по описа на ОС Сливен по отношение на ответника било признато за установено, че ищцата има право на общо 73 дни допълнителен отпуск за положен извънреден труд над 50 часа за всяко тримесечие за периода 01.01.2003 г. - 30.06.2014 г., както следва: За 2005 г. - 6 дни; За 2006 г. - 12 дни; За 2007 г. - 12 дни; За 2008 г. - 10 дни; За 2009 г. - 6 дни; За 2010 г. - 12 дни; За 2011 г. – 12 дни; За 2013 г. - 3 дни.

Вещото лице по приетата по делото експертиза е дало заключение за дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск в два варианта: Първи вариант- по реда на чл. 177, ал.1 от КТ в размер на 7227 лева и втори вариант – обезщетението възлиза на сумата 7342.34 лева за 73 р. дни платен отпуск за извънреден труд по реда на Заповед № ЧР-05-265/27.07.2021 г. на Министъра на правосъдието.

С определение, постановено в с.з., проведено на 16.01.2024 г. съдът е допуснал изменение на предявения иск чрез увеличаването му от сумата 7227,00 лева на сумата 7342,34 лева.

Предявеният иск е основателен и доказан и като такъв ще се уважи.

Постановеното и влязло в сила решение , с което е признато за установено по отношение на ответника, че ищцата има право на 73 р.дни допълнителен отпуск за положен извънреден труд е влязло в законна сила със СПН. Не се установи ищцата да е ползвала така установения с решението платен годишен отпуск. Към датата на прекратяване на служебното правоотношение се установи, че на ищцата е изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2017, 2019 и 2022 г.

Неоснователно е възражението на ответната ГДИН, че на ищцата не се дължи обезщетение за присъдените с решението 73 р.дни за неизползван платен годишен отпуск за извънреден труд, тъй като не е заявила желание за ползването му. Изплатено е обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение за ползван редовен платен годишен отпуск в размер на общо 18 р. дни. По тази логика такова обезщетение не е следвало да бъде изплащано след като ищцата не е заявила желание за ползване на този отпуск.

Със Заповедта на Министъра на правосъдието от 27.07.2021 г. е указан само редът за ползване на годишните отпуски по чл. 189, ал.1, т.4-10 от ЗМВР. При прекратяване на служебното правоотношение съгл. гл. III е предвидена компенсация за неизползван платен годишен отпуск с парично обезщетение. Не е предвидена възможност на работодателя, при неподаване на заявление за ползване на отпуск да бъде отказано на служителя изплащане на парично обезщетение.

Постановеното от СлОС решение е със СПН и след като се установи, че ищцата не е ползвала полагаемия ѝ се платен годишен отпуск за извънреден труд в размер на 73 р. дни, то ответната ГДИН дължи обезщетение, което съгласно заключението на вещото лице е в размер на 7342.34 лева, изчислено по реда на Заповед № ЧР-05-265/27.07.2021 г. на Министъра на правосъдието, ведно със законна лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На осн. чл. 78, ал.1 от ГПК ответникът бива осъден да заплати на ищцата сторените разноси в производството в размер на 1035 лева. Основателно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на претендираното адв. възнаграждение. Съгласно Наредба № 1 /09.07.2004 г. минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 1034 .23 лева. Ищцата е претендирала 1200 лева, поради което следва да се редуцира до размера на сумата 1035 лева

Ответникът на осн. чл 78, ал.6 следва да заплати и д.т. върху размера на уважения иск в размер на 293.69 лева и 200 лева възнаграждение за вещо лице в полза на Бюджета на съдебната власт по сметка на СлРС.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА” при МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО ГР. СОФИЯ , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Ген. Н. Столетов” № 21 **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. П. Г.** с ЕГН ***** от *****, сумата от **7 342,34 лева** /седем хиляди триста четиридесет и два лева и тридесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение за неизползвани 73 дни допълнителен платен годишен отпуск за извънреден труд, присъдени със съдебно решение от 10.12.2019 г. по в.гр.д.№ 509/2019 г. по описа на ОС Сливен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба 28.06.2023 г., до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА” при МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО ГР. СОФИЯ , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Ген. Н. Столетов” № 21 **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. П. Г.** с ЕГН ***** от *****, сумата от **1035 лева**, представляваща направените в производството разноски.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА” при МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО ГР. СОФИЯ , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Ген. Н. Столетов” № 21, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на СлРС д.т. в размер на **293.69 лева** и възнаграждение за вещо лице в размер на **200 лева**.

Решението подлежи на обжалване пред СлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____